

FEDERICO AXAT

LA FILLA EXEMPLAR

FEDERICO AXAT
LA FILLA
EXEMPLAR

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *LA HIJA EJEMPLAR*
PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2022
© FEDERICO AXAT, 2022
PUBLICAT D'ACORD AMB PONTAS LITERARY & FILM AGENCY
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2022
© EDITORIAL PLANETA, S.A. / DESTINO
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2982-5
DIPÒSIT LEGAL: B. 19.555-2022
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRES A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

I

En una altra vida, la Camila Jones havia guanyat dos premis Emmy per les seves investigacions periodístiques per a la televisió, i ara no era capaç de fer créixer una miserable planta de remolatxa.

Es va quedar mirant les fulletes vetustes, tot just unes tiges insignificants de cinc centímetres. Va treure l'iPhone del davantal i els va fer una fotografia. «Això no pinta gens bé», va escriure per WhatsApp a en Marshall, que s'ocupava de la jardineria a l'illa. L'home, que era el més semblant a un amic que la Camila s'havia guanyat durant els últims dos anys, li va respondre amb un emoji d'una cara petant-se de riure. «Ja l'hi vaig dir», va escriure després l'home.

La Camila es va quedar al terraplè, contemplant primer l'oceà Atlàntic cap a l'est i després els canals i pantans que separaven aquella porció de terra amb nom pretensions de la resta de Carolina del Nord. Era veritat que en Marshall l'hi havia advertit: «Tant és que porti la millor terra del món, senyora Jones, aquí l'aire del mar es barreja amb el del continent, i això no és bo». En Marshall s'ocupava dels jardins de les cases de l'illa des de feia més de vint anys, o sigui que sabia de què parlava. Solia parlar amb enyorança d'aquelles èpoques de prosperitat laboral i joventut, quan unes trenta famílies adinerades es van instal·lar allà amb el ferm conven-

ciment que Queen Island es convertiria en un lloc exclusiu, cosa que no va passar mai.

La casa que la Camila havia comprat per gaudir del seu retir del periodisme era el símbol d'aquell passat prometedor. La casa de vidre, tal com l'anomenaven els vilatans, estava emplaçada en el punt més alt de l'illa, i era una construcció moderna de dues plantes amb unes vistes magnífiques. Un autèntic desaprofitament per a una dona i el seu gos.

Mentre la Camila es lamentava brandant el cap, en Bobby l'observava des de l'altre extrem de la plantació. El beagle, que havia viscut amb aflicció canina la transició d'un luxós apartament a Nova York a... això, tenia l'afició de fiscalitzar cadascun dels fracassos botànics de la Camila. Era un gos vell —i traslladar-se no havia sigut mai la seva activitat preferida—, però feia acte de presència cada vegada que hi havia una oportunitat per reforçar la idea que qual-sevol temps passat va ser millor.

La Camila acabava de fer cinquanta-dos anys, i a vegades també trobava a faltar la seva antiga vida.

—Anem, Bobby. Vols menjar, oi?

La Camila va pujar els esglaons del porxo de la part del darrere sentint-se optimista. A l'illa hi tenia dies bons i dies dolents, i aquest en particular semblava que era un dels bons, malgrat el seu anunciat fracàs amb les plantes de remolatxa. Es va quedar dreta al mig de la cuina, dubtant entre preparar-se l'esmorzar o anar al soterrani per complir la part més dura de la seva rutina. A vegades s'estimava més fer-ho d'aquesta manera, i d'altres es torturava tot el dia sabent que havia de baixar en un moment o altre.

Mai, ni tan sols en els seus moments més foscos, la Camila s'havia imaginat que seria tan difícil. Quan va prendre la decisió de renunciar a la feina i marxar de Nova York, va pensar que seria la millor manera —potser l'única— de deixar enrere una vida d'investigacions alienes i posar la seva capacitat al servei del seu passat. Es va convèncer que tenia

l'experiència i els contactes per convertir-se en el centre de la seva pròpia investigació, sense pensar en les dificultats que això suposava. Durant anys es va dir que l'única raó per la qual no mirava enrere era per falta de temps. I va acabar creient-s'ho.

Quan finalment es va animar, li va dir a en Richard Ambrose, el seu amic i productor de sempre, que necessitava estar un quant temps lluny dels platós de televisió. Un temps indeterminat, va aclarir. En Richard no es va sorprendre, l'havia cobert més d'una vegada durant els seus atacs de pànic i les limitacions que patia com a conseqüència d'això. Va ser ell qui li va suggerir deixar-li la seva casa de Queen Island perquè pogués estar tranquil·la i reflexionar, però quina va ser la sorpresa d'en Richard quan la Camila va insistir a comprar-l'hi i deixar-ho tot. «L'Alex ja va a la universitat, és el moment perfecte».

Per a en Richard va ser un alleujament desprendre's de la casa que s'havia construït per un caprici delirant després de convertir-se en un productor d'èxit. La part negativa va ser la pèrdua de la figura més rellevant al capdavant d'*El pes de la veritat*, un dels programes d'investigació més prestigiosos del país.

La Camila es va instal·lar a la casa de vidre i durant els primers mesos es va limitar a descansar. Llegir, mirar pel·lícules, aprendre a cultivar, fins i tot es va animar a escriure una mica. S'ho mereixia. Havien sigut anys sencers de feina pràcticament de manera ininterrompuda. Quan es va disposar a fer front als seus fantasmes personals, els atacs van tornar, més intensos que mai. Potser s'havia precipitat, va pensar. Va decidir guardar al soterrani els retalls i les poques pertinences que conservava des de la joventut, i les coses van millorar una mica.

La mateixa situació es va repetir tres vegades més, fins que es va començar a convèncer que potser remoure el passat no era una bona idea, al capdavall.

A l'Alex li va dir que el seu allunyament de la televisió estava relacionat amb la represa d'una antiga investigació, però mai no li va aclarir que ella era el centre d'aquella anàlisi. El seu fill estudiava Dret a la Universitat de Boston, i un o dos cops per setmana la trucava per Skype. A vegades, quan acabaven les videotrucades, la Camila abaixava la tapa del portàtil i es posava a plorar. No pel fet de no dir-li tota la veritat —quin sentit tenia?—, sinó per tenir-lo lluny i no poder-lo abraçar cada dia. La Camila estava orgullosa d'aquell noi que havia criat amb la culpa de no poder passar gaire estona amb ell. Ara tenia tot el temps del món i estava sola.

En Bobby la mirava. La Camila s'havia deixat portar... a vegades la solitud ja ho té, això.

Ei, que em tens a mi! I si no ho recordo malament, m'havies de posar una ració de Royal Canin.

La Camila li va servir el menjar a en Bobby i tot seguit va anar cap a la porta del soterrani. És curiós com funciona l'univers a vegades. Quan es disposava a obrir la porta, alguna cosa li va cridar l'atenció en una de les finestres. Es va girar just a temps de veure un home carregat amb una pila de carpetes que travessava el jardí del davant. Devia tenir trenta i pocs anys, i portava els cabells una mica llargs. La Camila no el va reconèixer.

Va sonar el timbre i la Camila va sospesar seriosament la idea de no anar a obrir. No li agradaven les visites, i encara menys si eren inesperades.

Va obrir la porta de mala gana. El jove devia adonar-se'n de seguida, perquè l'expressió li va canviar i les paraules li van sortir atropelladament de la boca.

—Bon dia, senyora Jones. Soc en Tim Doherty, periodista i director del *Hawkmoon Overfly*, el diari de...

—Conec el diari local.

Un somriure nerviós es va dibuixar als llavis del jove.

—Necessito parlar amb vostè sobre la desaparició de la Sophia Holmes. Tinc...

—Com has sabut on visc?

El periodista anava a respondre quan es va fixar que una de les tres carpetes estava a punt de caure-li. Es va aguantar dret només amb la cama esquerra i es va servir del suport del genoll dret per col·locar bé les carpetes. La maldestra maniobra va ser presenciada per la Camila amb una certa llàstima.

—Al diari tenim bones fonts —va respondre en Tim—. Sabem que viu aquí des del primer dia. No n'hem publicat mai res.

La Camila es va limitar a assentir.

En Tim va agafar aire.

—Crec que vostè s'hauria d'implicar en el cas de la Sophia Holmes —va dir en Tim, amb una solemnitat que semblava assajada. Tot seguit, va assenyalar amb la barbeta la carpeta de més amunt—. No existeix cap investigació més exhaustiva que aquesta, senyora Jones.

La Camila va mirar la carpeta durant un instant brevíssim. Va veure la mida irregular del contingut i es va imaginar els retalls de diari, els papers amb notes, les fotografies i les fotocòpies amb informació rellevant. La Camila era de la vella escola i una carpeta com aquella li despertava una atracció immediata. Es va preguntar si en Doherty ho havia intuït i per això s'havia presentat a casa seva amb les carpetes, perquè al capdavall, bé les podria haver deixat al cotxe.

—No penso involucrar-me en cap investigació —va dir, finalment—. Em sap greu que hagi vingut fins aquí per res.

En Tim va sospirar.

—Està informada del cas?

La veritat és que la Camila no en sabia gaire res. S'havia mantingut deliberadament allunyada de les notícies del cas Holmes perquè era conscient que tenia els ingredients necessaris per obsessionar-la. Sabia que la Sophia havia anat al cine amb uns amics, i que just abans de començar la pel·

lícula els va dir que havia d'anar a fer una cosa i mai més no va tornar. Més tard va ser vista a prop del pont Catenary i la policia va trobar fragments del seu vestit al riu, de manera que va cobrar força la hipòtesi del suïcidi. Els que coneixien la Sophia, una noia de catorze anys que aparentment ho tenia tot, afirmaven que era inconcebible que hagués pres aquella determinació.

—Sé el que en sap tothom... —va dir la Camila, mentre intentava recordar el nom del seu interlocutor—. Escolta, Tim, no m'interessa el cas, ni aquest ni cap altre. Forma part de l'objectiu d'haver vingut aquí. Ho entens, oi?

—Esclar, per descomptat.

—Doncs ara et demanaré amablement que te'n vagis.

En Tim la va mirar astorat.

—Va passar una cosa fa cinc dies —va dir, amb desesperació—. Encara no ho hem publicat. La Caroline Holmes, la mare de la Sophia, va trobar una nota enganxada a la porta de casa seva. Uns veïns van veure la nota, però ningú no la va arribar a llegir. Poc després, la dona va caure de la terrassa. Està en coma.

Això sí que semblava un intent de suïcidi, va pensar la Camila.

—No ho sabia. És una notícia molt trista. —La Camila el va observar amb severitat.

En Tim va col·locar bé les carpetes, que ja tornaven a estar a punt de caure-li.

—Li demano disculpes per haver-me presentat d'aquesta manera, senyora Jones. Puc deixar-li el meu número per si de cas canvia d'opinió?

—No cal. Si he de parlar amb tu, ja sé on trobar-te.

—Ho entenc. Que tingui un bon dia, senyora Jones.

—Igualment. I vigila amb els esglaons.

La Camila va tancar la porta. De nou a la cuina, es va treure el mòbil de la butxaca i va fer una cerca ràpida d'en Tim Doherty. Els primers resultats li van confirmar que

aquell home era qui deia que era. Un enllaç en concret li va cridar l'atenció: «Mare i filla perden la vida en un estrany accident». Va alçar la mirada i va veure en Tim, ja força lluny, avançant com si caminés sobre una corda fluixa. Tenia tota l'atenció posada a les tres carpetes, no pas al terra. La Camila va saber què passaria fins i tot abans que el peu dret d'en Tim ensopegués contra un dels taps d'aspersor i caigués de morros a la gespa.